

Dr. Vissy Ágnes (1938-2016)

Ismét elment egy kiváló gyermekgyógyász és nefrológus. Tanítónk, mesterünk, barátunk és anyánk volt. Sopronban született 1938-ban, negyedik gyermekként. Édesapja fogorvos volt. A II. világháború alatt Dr. Vissy Károly, a miskolci kórházzal Németországba menekült. Az ott szerzett élmények hatására 8 éves korában határozta el, hogy orvos lesz. Iskoláit a neuburgi apácáknál kezdte, majd 1947-ben hazatérve Miskolcra az Újgyőri általános iskolában folytatta. 1952-56 között a Kilián Gimnázium tanulója volt és ott érettségizett 1956-ban. Az orvosegyetemet Debrecenben végezte, „Summa cum laude” minősítéssel 1962-ben. Az élettani intézetben tudományos diákköri munkát végzett. Első publikációi innen származnak.

Első munkahelye (valójában az egyetlen) Miskolcon az I. sz. Gyermekosztály volt. Csecsemő és Gyermekgyógyászatból jeles minősítéssel 1970-ben vizsgázott. Lakása a Csabai kapui Gyermekosztály osztály negyedik emeletén volt, így akár azt is mondhatjuk ügyeletes volt január 1-től december 31-ig. És igen, a fiatal kollegák kérték is a segítségét rendszeresen.

Amerikában orvos ösztöndíjasként dolgozni keveseknek sikerül, inkább csak laboratóriumban. Ági sikeresen letette az E.C.F.M.G. vizsgát, és 13 hónapig (1973-74) dolgozott az atlantai Emory Egyetem Nefrológiai Osztályán ösztöndíjasként. Ami probléma létezik a nefrológiában azok nagy részével élesben találkozott. Persze a 70-es évek Amerikájának hétköznapijaival is szembesült. Sürgős esetben a „fekete” negyeden is keresztül kellett menni, de csak a főnök kocsijával, mert a feketék ismerték a rendszámát és nem bántották. Hazatérve Miskolcra a nefrológiai részleget vezette. 1976 októberében elindult a GYEK. Az osztályvezető főorvosok az I-es és II-es Gyermekosztály vezetőiből, részlegvezetőiből lettek. Ági mindig határozott egyéniség volt. Gyakran ellent is mondott. Így érthető, hogy azonnal nem nevezték ki a II. Gyermekosztály vezetőjének csak 1977-ben, melyet 20 évig vezetett. Őszintén meg kell mondanom féltünk a nagyvizektől. Szinte nem volt olyan, hogy valaki ne sírt volna a nagyvizit

végén. Igaz, már „sportot úztünk”, hogy ne találjon hibát és tökéletesek legyünk, de ez nem sikerült. Mindig volt, amit mi nem vettünk észre, de ő igen. De sokat tanultunk tőle. Következetességet, odafigyelést, a beteg gyerek mindenképp elé helyezését. Nefrológiai szakképesítést gyermekgyógyászként az elsők között 1984-ben szerzett. Osztálya a nefrológiai képzés gyakorló területévé vált. Felváltva a Semmelweis Egyetem I. sz. Gyermekklinikájával, Miskolcon minden második évben szervezett több napos nefrológiai továbbképzést. Az ország gyermeknefrológusai még ma is szeretettel emlékeznek ezekre a miskolci továbbképzések baráti hangulatára, elméleti és gyakorlati előadások kiváló színvonalára. A veseelégtelenség konzervatív kezeléseként bevezette a CAPD programot. 1996 decemberében megnyitotta a gyermek művese részleget, mely teljessé tette a vesepótló kezeléseket Észak-magyarország vesebeteg gyermekei számára. Saját közvetlen neveltjei közül 7-en szereztek nefrológiai szakvizsgát, akik közül ma csak egy dolgozik főállásban és 3 mellékállásban a GYEK-ben, s a veseosztály sem létezik. Ezért Ági, kérlek, ne haragudj, bár igazad lenne. Vissy főorvosnő a gyermekgyógyászati szakképzés felelőse, a forgó rendszer beosztója volt. Minden leendő gyermekgyógyász szakorvossal rendszeres kapcsolatban volt, s felelt a képzésükért. Több száz gyermekgyógyász szakképzésében volt szerepe. Elméleti és gyakorlati képzésben vett részt. Az Orvostovábbképző Egyetem Egészségügyi Főiskola Miskolci Oktatási Decentrumának Védőnőképző Szakára 1985-ben docensi kinevezést nyert, s örömmel, nagy aktivitással oktatta a leendő védőnőket. A védőnők gyakorlati munkáját is jól ismerte, hiszen osztályához tartozott a Bódva völgy és a Szikszói járás, s ezeken a területeken 10 évig Mozgó Szakorvosi Szolgálat keretében járta a vidéket, a kis falvak Csecsemő Tanácsadóit.

Tudományos érdeklődése középpontjában a gyermeknefrológia állt. Kidolgozta a vesebeteg gyermekek gondozásának módszertanát. Tanulmányozta a húgyúti fertőzések pathomechanizmusát, diagnosztikáját, kezelését, nyomon követését, csecsemőkori sajátosságait. Ehhez társulón megszervezte az úgynevezett „urológus konzíliumokat”, mely a nagy nemzetközi központoknak megfelelően a gyermekgyógyász, nefrológus, radiológus, urológus közös esetmegbeszélései voltak, ahol kezdetben csak a kezelést, később az egész kivizsgálást is közösen beszélték, beszéltük át. Elsősorban a gyermekek jártak jól, de a résztvevő konzulensek is, mert egymás szakmáját kiválóan megismerték. Foglalkozott a nefrozis szindrómára jellemző proteinuria szelektivitásával, fehérje- és lipid anyagcsere zavarokkal, rekuráló hematuriával, a gyermekkori hipertóniával, valamint a foetalis uropathia komplex ellátásával. De kiváló vezetőként beosztottjai tudományos munkáját is irányította. Rövid együtt dolgozás után bevont a tudományos munkába, részt vehettem az osztályon folyó felmérésbe. Alapvetően Vissy főorvosnőnek köszönhetem a kandidatúrámat is, annak ellenére, hogy Neki nem sikerült megcsinálnia - nem a képessége akadályozta. 1980-ban kezdtem urodinamikával foglalkozni, amikor a Világban is alig néhány ember tudta mi az. Nefrológiai osztályunkra, sorra érkeztek a veseelégtelen gyermekek, akik nyitott hátgerinccel születtek. Vissy főorvosnő javasolta, hogy nem elegendő, ha vese-pótló kezelést alkalmazunk, jobb lenne a kiváltó okot szüntetnünk meg, a húgyhólyag ürítési zavarát. Mivel a nyitott hátgerincű gyermekeknek bénult a húgyhólyagjuk s ez okoz vizeletürítési zavart, s a pangás tönkre teszi a veséket is. Javasolta menjek a Szabadsághegyre Katona Ferenc főorvoshoz és

nézzem meg, milyen neurológia méréseket végez a húgyhólyag vizsgálatára. Polygraphos vizsgálat részeként akkor láttam először húgyhólyagnyomás mérést, azaz urodinamikát. S neki köszönhetően tudományos kutatást, kandidatúrát készítettem és nemzetközileg elismert szaktekintélyé váltam. Tanítóm, irányítóm, mentorom volt. de barátom és kicsit az anyám is. Közvetlen munkatársai sokszor hívták Vissy anyánknak. Tudományos munkája eredményeit számos nemzetközi előadásban mutatta be Prágától Jerusalemig. Ezekről olyan emlékeim is vannak, hogy Riva del Gardában vett egy szép bőrcipőt. Rá kellett beszélnem. Nehezen vette meg, de aztán nagyon örült neki. Igaz ezt az Urogynecologiai kongresszust a saját előadásunkon kívül hanyagoltuk és fél napra átugrottunk Firenzébe is. Vagy a Holttenger iszapját is magunkra kentük. Megjelent közleményeinek száma 35 és 2 könyvrészlet. Tagja volt az International Pediatric Nephrology Association-nek, a Magyar Gyermekorvosok Társaságának. Alapító tagja volt az országos Gyermeknefrológiai Munkacsoportnak, s majd vezetőségi tagja a Gyermeknefrológiai Szekciónak, a Magyar Hipertónia Társaságnak, a TIT és a Vöröskereszt Borsod megyei vezetőségének.

Kitüntetései, mely cseppet sem elegendően mutatják szakmai és emberi tevékenységét. Kiváló munkáért kitüntetés, Kulin emlékérem, Pro sanitate, és Gyermek Nefrológiai Nagydíj.

Fiatal korában nagy társasági életet élt. A Bükk szerelmeseként sokat túrázott, síelt, teniszezett, kosárlabdázott. Kedvelte a színelőadásokat és szinte nem volt olyan zenei esemény Miskolcon, amin ne lett volna ott.

Néhány személyes emlék, mely jól jellemezte emberi, vezetői nagyságát. Fiatal orvosként beugrottam helyette járó beteg rendelésen és egy elismert házi gyermekorvos kollégának olyan konzíliumot adtam, ami nem tetszett a kollégának, és amikor főorvosnő Budapestről hazatért, még aznap este telefonon jelezte nekem, hogy másnap átírjuk a véleményt. De elolvasva az esetet, nem tette meg, hanem megerősítette az én előző napi véleményemet. Persze mindent tőle tanultam.

Csak 78 éves volt, de cukorbetegsége sok szervét megbetegítette, alig látott és nehezen mozgott. Pár héttel ezelőtt még részt vett a GYEK 40 éves ünnepségein betegen is. És egy héttel később viszonylag hirtelen „leesett a lábáról”, s gyorsan elment. Nemcsak siratjuk, hanem büszkék vagyunk rá.

Tanítványai nevében Szabó László

Temetése 2016. december 28-án 13 órakor lesz a Mindszenti temetőben, Miskolcon.